
Link here: http://blog.lege.net/content/16_september_2008_den_fria_pressens_dod_i_amerika.html

Printout version:

http://blog.lege.net/content/16_september_2008_den_fria_pressens_dod_i_amerika.pdf

Posted here 2008-09-21.

---

16 september 2008 - Den fria pressens död i Amerika

av Wayne Madsen -- September 16, 2008 -- The death of the free press in America, översättning Hans Berggren.

2008-09-16

Den fria pressens död i vad som nu kan kallas den "Före detta federala demokratiska republiken USA (FFDR-USA) är ett *fait accompli*. Högavlönade pseudojournalister serverar sitt pladdriga snack i kabelkanaler ägda av element med finansiella och politiska band till det republikanska partiet. "Pig lipstick" blir veckans story medan det faktum att journalister som bevakade det republikanska partikonventet utsattes för tårgas, gummikulor, upprepade kroppsvisiteringar - inklusive granskning av sina papper - från övernitisk och malplacerad personal från Transportation Security Authority, folk som får Gestapo att se civiliserade ut, inte ens rapporterades i de korporativ-fascistiska massmedia.

Nu pågår grundarbetet, som inkluderar nödvändiga perceptionsstyrningsoperationer, dvs psykologisk krigföring, för stölden av ännu ett presidentval. Under tiden fortsätter det amerikanska folket att vara besatta av football, baseball, shopping, infotainment och övriga bröd-och-skådespelsförströelser som den härskande eliten prackar på dem, och inser inte att elfte timmen för längesen är slagen och att tornklockan snart kommer att ringa in fascismens oåterkalleliga midnatt i Amerika.

Få inom de så kallade "mainstream media" undersöker tecknen på att ännu en stöld av ett presidentval är i görningen, en stöld som kommer att resultera i en extremhögerregering som kommer att få folk att längta tillbaka till - vågar vi säga det? - "den gamla goda tiden" under George W. Bush. Vi vet att det var Florida år 2000 och Ohio 2004, och i år ser det ut som om Michigan och Minnesota blir nyckelstaterna för att klara av ännu en "grand theft election", något som de republikanska agenterna bara blivit bättre på efter all övning de fått.

Det konstitutionella Amerikas död och den fria pressens löper parallellt. När pressen underlät att ställa de rätta frågorna efter det att en statskupp med inblandade från de högsta kretsarna inom USA:s underrättelsetjänst, polisväsen och militär ersatt

president John F. Kennedy genom ett välplanerat lönnmord den 22 november 1963, gottgjorde den inte sitt svek förrän Kennedys ersättare Lyndon Johnson störtade landet in i ett vettlöst krig i Vietnam. Massmedia fortsatte att sköta sitt jobb med den äran under utredningen av Johnsons efterträdare Richard Nixons författningsstridiga och brottsliga handlingar under Watergateskandalen.

Massmedia började emellertid svika sitt ansvar då president Jimmy Carters omval omintetgjordes till följd av en hemlig operation av vicepresidentkandidat George H.W. Bush och Ronald Reagans kampanjledare William Casey, vilka konspirerade med Irans mullor för att de skulle hålla gisslan från den amerikanska ambassaden kvar till efter valet i november 1980. Fartyget *USS Poets* hemliga resa till Iran med reservdelar och vapen och hur det sedan sänktes av "tredje part", Israel, var inget som media lade märke till. Amerikanska massmedia skulle på sin höjd vända sig i sömnen under Reagans hemliga krig i Nicaragua, vapenaffärer med Iran och ockupationer av Libanon och Grenada. Det faktum att en vän till vicepresident Bush nästan lyckades mörda Reagan utanför ett hotell i Washington bevärdigades knappt med en sidoblick frånsett en viss skepsis från NBC News nyhetsankare, den nu avlidne John Chancellor. Media skulle ligga kvar i koma medan president George H.W. Bush invaderade Panama och gav Saddam Hussein "grönt ljus" för att invadera Kuwait.

Då Bill Clinton blev president hade kontrollen över massmedia koncentrerats i händerna på en liten elit av högerextremister som senare skulle puffa för nykonservatismens sak: fortsatt amerikansk global dominans under 2000-talet. De megakorporativa massmedia försökte få Clinton avsatt på grund av oralsex i Ovala rummet. Impeachmentprocess och senatsförhör drevs fram av de republikanska mediapudlarna.

Samma korporativistiska massmedia nonchalerade stölderna av två presidentval och förvägrade därmed Al Gore och John Kerry Vita huset. Scenen är nu iordningställd för ännu ett monumentalt valfusk, och media inte bara sover utan befinner sig i de sista stadierna av rigor mortis.

Wayne Madsen Report har som sin förebild haft Drew Pearsons och Jack Andersons "dynggrävarkolumn" "The Washington Merry-Go-Round". Anderson mötte ständig fientlighet från massmedias sida och hans kolumn, som ändå trycktes också i många tidningar runt om i landet, var under många år förvisad till seriesidan i *The*

Washington Post, något som hans kritiker aldrig underlät att påpeka när de ifrågasatte hans trovärdighet. Anderson, liksom WMR, anklagades för att hitta på historier därför att han sällan nämnde sina källor vid namn. Anderson och Pearson hotades med åtal av indignerade ämbetsmän, liksom WMR. Anderson fick sitt kontor i Washington genomletat, något som också har drabbat vårt kontor. Och Anderson fick allvarliga ekonomiska problem, något som WMR kan relatera till. Nixons "rörmokarchef" G. Gordon Libby övervägde till och med att låta mörda Anderson för hans publicering av material från läckor. Undertecknad har också mottagit sådana hot, om än inte från så upphöjda figurer inom de hemliga operationernas värld som Watergateinbrottstjuven Liddy.

Anderson vidtog extrema försiktighetsmått för att skaka av sig skuggor från Vita huset, militären, FBI och CIA. Undertecknad redaktör har också blivit van vid liknande åtgärder. Den 31 januari 1975 skrev Anderson: "Jag har en känslig blick och gott minne för var telefonautomaterna finns, och min säkerhetskod under samtal har blivit så svävande effektiv att min egen personal ibland inte förstår mina instruktioner."

Innan Anderson drabbades av de ekonomiska svårigheter som var följden av att United Features lade ner hans syndikerade kolumn och han avskedades från redaktionen för tevebolaget ABC:s *Good Morning America*, fick han diagnosen Parkinsons sjukdom. Han avled i sjukdomen den 17 december 2005. Men Anderson hade en unik insyn i de händelser som med tiden skulle leda till att en fascistregim rotade sig i USA: Kennedymordet, Vietnam, Watergate, Abscam-svindeln, October Surprise, Iran-Contrasaffären, Savings & Loan-debaclet, pappa Bushs Irakkrig, impeachmentprocessen mot Clinton, stölden av valet 2000 och den 11 september. Amerika har alltid varit en alltför komplicerad nation för att man ska kunna genomföra en kupp i latinamerikansk stil, över en natt. Den fascistiska kuppen i USA inleddes vid middagstid den 22 november 1963 och kulminerade under förmiddagen den 11 september 2001. Allt däremellan var en prolog till den 11/9.

I sin kolumn för den 11 april 1980 skrev Anderson en av de första exposéerna över den pakistanske kärnfysikern dr Abdul Qaheer (A.Q.) Khan som senare skulle avslöjas som försäljare av kärnvapenmaterial till Libyen, Iran och Nordkorea. Men Anderson hade mer att tillägga: "Underrättelsekällor uppger att Pakistan måste dela med sig av sitt nukleära kunnande till Libyen och Saudiarabien, vilka har bidragit finansiellt till dess militära och nukleära program." USA:s "allierade" Saudiarabien

deltog i Khans lukrativa kärnvapenaffärer så tidigt som 1980. Är detta orsaken till att vicepresident Dick Cheney och George W. Bush var så angelägna att sätta stopp för CIA:s operation mot spridningen av kärnvapen, Brewster Jennings, genom att läcka ut detaljer till politiske journalisten Robert Novak? Det är en historia som WMR tog upp på nytt och drev 24 år efter att Anderson först nämnde Pakistans hemliga nätverk för spridning av kärnvapen.

Och Anderson fick i likhet med WMR sin beskärda del av ovet från typerna på högerkanten, i synnerhet från William F. Buckley, den pre-nykonservative bortförklararen och storkapitalets talesman. Efter att ha angripits av Buckley för att ha avslöjat vissa politiker som stod Buckley nära, skrev Anderson att Buckleys *modus operandi* var att ringa upp målen för Andersons kolumn, höra deras reaktioner och sedan hävda att Anderson hittat på anklagelserna. Det är en taktik som de nykonservativa och vissa förment progressiva skribenter på nätet länge har använt mot WMR. I sitt förkastande av Buckleys taktik skrev Anderson: "Därmed inte sagt att kollegan Buckley skyr reporterns tunga jobb med att tackla allmänna missförhållanden. Nyligen skrev han en avgörande exposé över den likgiltighet som det spanska flygbolaget Iberias flygvärdinnor och bagagepersonal visar och höjde i och med detta ett baner som världens sedan länge så malträterade jetsettare flockades kring."

Anderson fortsatte: "Och innan dess for han ut å det kraftfullaste mot utrensningen av latin och grekiska ur den amerikanska katolska liturgin och mot vulgärt gitarrspel under söndagshögmässan." Buckley hade anklagat Anderson för att ha hittat på att amerikaner torterats av den chilenska militärjuntan. Buckley hade nämligen mottagit en dementi om tortyren från den amerikanske konsuln i Santiago, Fred Purdy. Punkt slut på historien för Buckleys del. Anderson måste ha hittat på anklagelserna därför att han tog parti för de chilenska miristrevolutionärerna. På den tiden var militanta vänsteraktivister motsvarigheten till dagens "islamo-fascister".

WMR har alltid blottlagt de nykonservativas band till varandra och till sina beskyddare. Anderson gjorde samma sak mot Buckley då han skrev att "Buckley har dykt upp i vårt liv bara när vi råkat svartmåla eller trampa någon av hans speciella hjältar på tårna - senator Joseph E. McCarthy (R-Wisc.), Roy Cohn, senator Thomas J. Dodd (D-Conn.), E. Howard Hunt."

I WMR:s fall tycks vi bara ådra oss de nykonservativas ovet och anklagelser om att

"hitta på" då vi angriper någon som Dick Cheney när han betalat en "eskort" för att skita upp på ett bord med glasskiva medan han låg under det och avnjöt tarmtömningen, George Bush när han var så full att han drattade omkull och skyllde det på en otuggad saltkringla han fått i vrångstrupen, Bush och Condoleezza Rice när de iscensatte sitt falska Thanksgiving-besök hos trupperna i Bagdad, George Soros när han praktiserar "progressiv politik" genom att underminera utvecklingsländers valuta och finansiera kupper mot demokratiskt valda regeringar, samt den rysk-israeliska maffian, ja, just den, ryska medborgare med pass utfärdade av staten Israel, inte av Dominikanska republiken, då de undgår att gripas och åtalas av de ryska myndigheterna och Interpol.

Faktum är att Jack Anderson skrev om den rysk-israeliska maffian den 2 oktober 1989, medan det ännu fanns en Sovjetunion. Mobben, som då kallades "the Red Mob" och senare av författaren Robert Friedman fick namnet "the Red Mafiya", inriktade sig på de privata kooperativ som bildades under Mikhail Gorbatsjovs perestrojka. Den röda mobbens viktigaste band till utlandet ledde till den grupp av utvandrade judar från Sovjetunionen som växte sig allt större i Brooklyns Brighton Beach till följd av de handelssanktioner mot Sovjetunionen kopplade till sovjetiska judars rätt att utvandra som genomdrevs av senator Henry "Scoop" Jackson (D-Wash.) och kongressledamoten Charles Vanik (D-Ohio). Många av dessa judar reste aldrig till Israel utan flyttade till USA. Jacksons och Vaniks handelssanktioner var hjärtligt omhuldade av samma nykonservativa som idag verkar för ett krig mot Ryssland - ett Ryssland som har förklarat krig mot den rysk-israeliska maffian och dess allierade.

Idag hör vi NBC:s arvtagare till Tim Russert, nyhetsankaret David Gregory, påstå att det inte är pressens uppgift att ifrågasätta vad Vita huset säger. Gregory är en produkt av flufftevenyheter i Sacramento. Och vad har han för meriter som tidningsjournalist? Gregory arbetade för *The Eagle*, American Universitys studenttidning. Vad gäller Gregorys förmåga att opartiskt bevaka Fanny Maes sammanbrott, finns det ett litet aber. Gregorys fru är Beth Wilkinson, som också råkar vara Fanny Maes chefsjurist.

Jävkonflikter var mäld för Andersons kvarn i Washington, tillsammans med larmrapporter från "whistleblowers" och utläckta hemligstämplade dokument. Gregory och hans kolleger har inga begrepp om dessa viktiga stöttor för en undersökande journalistik. I januari 1981, några veckor innan Reagan svor

presidenten, skrev Anderson följande: "Den fria pressens roll är att ge folk ett alternativ till den officiella versionen av saker och ting, en rivaliserande verklighetsbeskrivning, en måttstock för att bedöma de styrandes effektivitet och huruvida de håller sig till sanningen." Så kallade journalister som Gregory borde veta att deras jobb inte är att tjäna som stenografer och ekande joddlare för Vita huset eller någon annan statlig eller korporativ institution, inte ens för NBC:s moderbolag General Electric.

Anderson fortsatte: "Långt innan våra nuvarande politiska partier existerade var småstadsredaktörens och den avvikande pamflettskribentens roll - som övervakare, domare, kritiker och rival till politikern - en del av grunden för det amerikanska systemet."

Att vara "rival till politikern" innebär inte att umgås privat med politiker eller, som Gregory gjorde i teve, dansa med dem på scen.

Anderson sade att pressens roll koncist fastställdes "när Thomas Jefferson i ett alltid lika aktuellt uttalande förklarade att om han måste välja mellan en regering utan tidningar och tidningar utan regering, skulle han välja sin morgontidning." Det valet skulle inte Jefferson ha idag.

Jack Anderson fick först sent i sin karriär erfara vad som händer med grävande journalister då massmedia sammanförs under bara några få ägare.

WMR har i Andersons och hans föregångares anda hållit stånd i Washington i övertygelsen att det är viktigt att hålla en alternativ nyhetskanal från landets huvudstad öppen tills vår nation får en smula lättnad under en demokratisk administration. Eftersom det hoppet fördunklas av nyheten om en planerad upprepning av stölderna av valen 2000 och 2004 nu i höst, gör WMR upp beredskapsplaner för att fortsätta verksamheten från en säkrare plats, ur trygghetssynpunkt och finansiellt. Ytterligare fyra eller åtta år av nykonservativt välde i Washington kommer att resultera i ännu fler inskränkningar av rättigheterna i vår Rättighetsförklaring. Att en regering ledd av McCain och Palin kommer att införa grundlagsstridiga åtgärder är inte en möjlighet, det är en given sak.

WMR har inte för avsikt att försvinna som "The Washington Merry-Go-Round". Vi kommer att stanna här i Washington DC eller någon annanstans och fortsätta som

offentlig utropare och bypamflettist i en tid av allt färre oberoende nyhetskällor.

Från översättaren:

Hej!

Jag tog mig tid att översätta Wayne Madsens klagosång över den fria pressens död. Heder åt denne modige dynggrepsjournalist! Att han orkar är jag mycket tacksam för och hoppas att han orkar fortsätta, och att han inte blir sannspådd vad gäller valet i november, men med Diebolds förträffliga republikanska rösträkningsdatorer installerade nästan överallt....

En sammanfattning från synnerligen välinformerad källa av vad som egentligen har försiggått i Amerika under de senaste fyrtiofem åren och som man sannerligen har sett tendenser till även i Sverige. Från en verklig "muckraker" mitt i smeten i Washington, alltså en journalist värd namnet, inte en buktalardocka i maktens knä. Glöm inte att nämna källan. Jag överlämnar ordet till redaktören för waynemadsenreport.com, Wayne Madsen: [Se artikeln ovan!]

Mvh

Hasse (Hans Berggren.)

Wayne Madsen

2008-09-16

© Wayne Madsen Report (WMR), waynemadsenreport.com. Denna publicering sker med tillstånd från Wayne Madsen Report.

[PDF "printout"](#)

[PDF "printout"](#)
